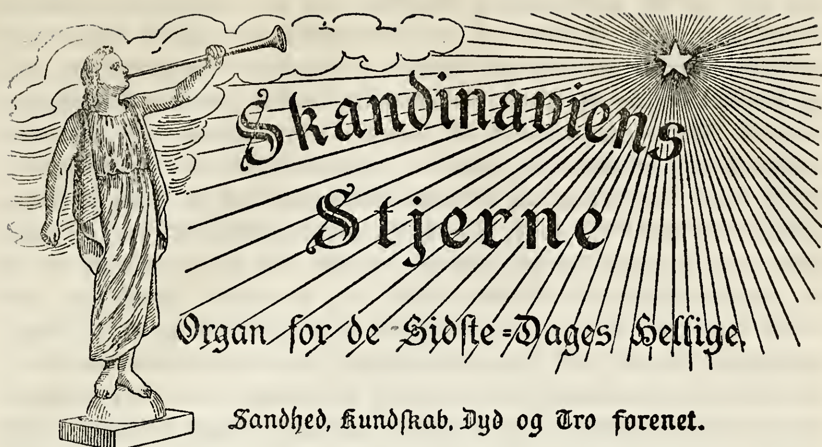

Nummer 19	1. Oktober 1906.	55. Aargang

En Tale af Præsident Joseph F. Smith

til en Forsamling af S. D. Hellige i „Finsbury Hall" i London, den 26. August 1906.

Det vilde være mig imod, mine Brødre og Søstre, at sige noget, hvorved I vilde glemme, eller tænke af mindre Betydning det som I allerede have hørt. De Vidnesbyrd, vore Brødre have baaret for os, fortjene vor alvorlige Eftertanke og Antagelse. De have talet til os i dyb Alvorlighed og Oprigtighed og med en fast og urokkelig Tro paa Rigtigheden af deres Overbevisning; og naar nogen taler til os under denne Aands Indflydelse, burde vi skænke deres Ord vor Opmærksomhed og forsigtige Overvejelse. Broder Nibley, min Ven i al min Tid, Medarbejder i Missionsfelten og en trofast S. D. Hellig, som har talet til eder, og hvis Ord har stor Vægt paa hans Tilhørere, har Ret i sine Overbevisninger og Udtalelser. Han har vist eder af Bibelens Ord, hvorledes disse Vidnesbyrd erholdes. Som han har sagt, erholde vi dem ved at bringe os selv i Overensstemmelse med det Princip, der danner en Forbindelse mellem Gud og Mennesket. Vi fatte Tro paa Gud, tilstaa vor Synd og omvende os derfra, og gøre hvad Gud har befalet os, for at vi kunne erholde hans Tilgivelse for Synden, og derfor erholde vi den lovede Helligaands Gave. Vort Sind kommer i Affinitet med Guds Aand, og med Maaden han har foranstaltet for Tilkendegivelsen af sin Villie til Menneskene.

Det er os af stort Værd at erholde Vidnesbyrdet i vort Hjærte

om Jesu Kristi guddommelige Mission, og om at Profeten Joseph Smith var kaldet af Gud, — det Vidnesbyrd, der tiltaler Menneskets Aand og overbeviser ham om, at Gud i disse sidste Dage ved sin egen og ved sin eenbaarne Søns Aabenbarelse, saavel som ved sine Sendebud til Menneskene fra Tid til anden i vor Tidsalder, har gengivet enhver Kraft og Gave og Autoritet, der udfordres til Oprettelsen af Guds Rige paa Jorden og Evangeliets Gengivelse i sin Fylde til Menneskene. Vi føle i vor Sjæl Sandheden af de Principper, der ere gengivne ved Profeten Joseph Smith; og dette føle vi paa Grund af, at vi, i det mindste i en vis Grad, have ladet os sætte i Forbindelse med Guds Aand, der taler til vore Aander, og vi lytte til dens Røst. Herren tilkendegiver sig ikke ofte for vor sandselige Natur, men naar han taler, er det til vor aandelige Natur. Det er Menneskets Aand, der modtager Herrens Tilkendegivelser til sine Børn, og derfor burde vi være i Harmoni med hans Aand for at kunne modtage dem. Nu er der en Tanke, jeg ønsker at udtrykke her, i Særdeleshed til Ældsterne, med Hensyn til den „forlorne Søn", som Broder Nibley ganske rigtig har omtalt. Jeg ønsker at indprente eder, mine Brødre, især vore Ældster, at det ikke var paa Grund af hans Ødselhed eller Synd, han med Glæde blev modtaget af sin Fader; men det var paa Grund af hans Angergivenhed. Han var ikke sin Fader mere kærkommen, fordi han havde bortødslet sit Gods; men det var hans Omvendelse, hans Opvaagning til Bevidsthed om sin Tilstand, hans Forsæt at vende tilbage til sin Fader og forlade sin syndige Vej, tilstaa sin Skyld og bede om Tilgivelse, der glædede hans Fader saa meget. I ville let erindre, mine Brødre og Søstre, hvorledes Broderen, der ikke gik bort, men forblev hos sin Fader og var trofast til ham og alle hans Interesser, blev fornærmet, da han hørte Musikken og Glæden over hans forfaldne Broder, og vilde vide, hvad alt dette skulde betyde. Og da en af Tjenestefolkene fortalte ham, at hans Broder var kommen hjem, og hans Fader havde slagtet en fed Kalv, givet ham en Purpurkaabe, sat Ringe paa hans Fingre, og at Gæstebudet var paa Grund af Broderens Tilbagekomst, blev han fornærmet og vilde ikke gaa ind. Han følte sig saa skuffet og bedrøvet, at han ikke vilde deltage i deres Festligheder. Han gik til sin Fader og klagede, sigende: „Se, saa mange Aar tjener jeg dig, og overtraadte end aldrig dit Bud, og du haver aldrig givet mig et Kid, at jeg kunde være lystig med mine Venner. Men da denne din Søn er kommen, som har fortæret dit Gods med Skøger, slagtede du den fede Kalv til ham." Men Faderen sagde til ham: „Min Søn, du er altid hos mig, og alt det, som mit er, er dit. Og naar denne Stakkel, som har været borte og har været uforstandig og syndig, kommer hjem med et angergivent Sind, kunne vi sagtens undvære lidt af vor Overflødighed, som Herren har velsignet os med, og give ham en Purpurkaabe og en Ring eller

to for hans Fingre, et Par Sko og en fed Kalv, og vi kunne med Føje glæde os over hans Hjemkomst og Omvendelse. Men til dig, min Søn, som har været tro i al din Tid, og aldrig er vegen bort fra Pligtens Sti, men har staaet trofast hos din Fader, til dig, min Søn, skal alt, hvad jeg ejer, gives; det er dit." Thi sagde ikke din Broder: „Jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn; gør mig som en af dine Daglønnere?" Og det var som en saadan han ventede at finde Naade. Han havde bortødslet i syndige Forlystelser sin Faders Midler og misbrugt sit Liv. I denne Tilstand var det, at hans Fader modtog ham, og det var visselig en kærlig og god Fader, der kunde saaledes modtage og tilgive ham, og berede ham en fed Kalv.

Hvad jeg ønsker at indprente paa eders Sind, mine Brødre og Søstre, og i Særdeleshed paa disse unge Ældster her, er dette, at I ikke maa tænke, det er nødvendigt at blive en forloren Søn, for at kunne faa en herlig Modtagelse af Faderen, saaledes som vi se i Lignelsen. Læg Mærke til, at den forlorne Søn ikke er et Eksempel givet os til Efterlignelse. Han er ikke et Mønster; han er ikke Vejen og Verdens Lys og Liv. At han vandrede bort paa Afveje er ikke Eksemplet for os, men at han omvendte sig fra det daarlige, angrede sin Synd og vendte tilbage til sin Fader i Ydmyghed. Det er vel sandt, at naar et Faar er tabt fra Hjorden, og du gaar og finder det og bringer det tilbage, der er mere Glæde over dette Faars Tilbagekomst end over 99 andre, som ikke vandrede bort. Men var det, som blev bragt tilbage, af større Værd end noget andet af de 99, som ikke gik bort? Nej, aldeles ikke. Hvorfor blev der Glæde i den forlorne Søns Hjem? Fordi han kom tilbage; fordi han blev funden igen, og fordi han havde omvendt sig og i al Ydmyghed tilstod, at han ikke var værdig til at kaldes sin Faders Søn, og var villig til at tjene som de andre Tjenere; han ventede ikke at faa nogen Del i Arven efter Faderen, men kun hvad hans Fader i sin Barmhjertighed vilde give ham.

Det Mønster vi skulde efterligne er ikke den forlorne Søn. Gud sendte sin Søn, Jesus Kristus til Verden; han var uden Synd. Han var ren og hellig, lydig, ydmyg og sin Fader underdanig. Han kom for at gøre sin Faders Villie og ikke sin egen; han underkastede sig sin Faders Villie og den Plan, der var lagt fra Begyndelsen, hvorved Menneskene kunde blive genløste fra Syndefaldet og Syndens Følger, som hvilede paa dem, og komme tilbage til Guds Nærhed. Den menneskelige Natur, som var i ham, ængstedes over den Prøve, den Ydmygelse, Sorg, Lidelse og Død, han saa for sig, og han udbrød: „Fader, er det muligt, da gaa denne Kalk fra mig; dog ske ikke min, men din Villie." Men den kunde ikke undgaas; den var en Part af Guds Plan fra Begyndelsen. Det var, hvad Gud havde anordnet og bestemt, Maaden hvorpaa Synden, som var bragt paa Menneslægten formedelst Adams

Overtrædelse af Guds Lov, kunde blive borttagen formedelst eet Mennes-skes Retfærdighed. Da Synden saaledes kom ind i Verden ved een, kunde den kun forsones ved eens Retfærdighed. Derfor maatte han gennemgaa denne store Prøve. Han var ren; han var hellig og lydig. Jeg ønsker at indprente i mine unge Brødres Sind, som ere udsendte for at forkynde Jesu Kristi Evangelium, at det er Guds Søn, som er Mønstret vi skulle følge, og ikke den forlorne Søn, med mindre vi have faldet i Fristelsen, om vi have ladet os overmagte af Forføreren, da er det bedst, at vi saa snart som muligt opvaagne og se vor Daarskab, omvende os fra Synd og Ugudelighed, og atter tjene Herren og holde hans Bud.

Jeg gør disse Bemærkninger, ikke for at forringe i mindste Grad, hvad Broder Nibley har sagt til os. Han henførte til denne Lignelse og Person i Bibelen, og alt hvad han sagde var sandt og værd vor Overvejelse. Men Aarsagen, hvorfor jeg taler som jeg gør, er, fordi jeg for kort siden hørte en Ældste i Zion, der nylig var kommen hjem fra en Mission, saa godt som sige, at det var nødvendigt for en Mand at blive forfalden for at kunne blive antagelig for Herren; at det var den forlorne Søn, der foraarsagede den store Glæde i Faderens Hus, og som var Aarsag til Slagtningen af den fede Kalv og Dagens Festligheder; og at den anden Søn, der blev hjemme, ikke blev given et Kid, hvorved han kunde glæde sig med sine Venner; med andre Ord, at det var nødvendigt for en Mand at blive løsagtig for at kunne løftes fra det lave til det højere Trin. Lad mig fortælle eder, at saadan Lærdom som denne stammer fra den Onde og er falsk. Ingen behøver at nedlade sig til det Onde for at faa Lejlighed til at overvinde det og lade sig løfte ovenfor det. Den er mest antagelig hos sin Fader, der er mest lig Guds eenbaarne Søn. Den, som vil nærmest følge hans Fodspor, som ikke havde Synd, vil være den, som vil løftes højest op i Guds Nærhed i den tilkommende Verden.

Ingen, som er kommen ind til Lyset, og som har faaet et Vidnesbyrd af Guds Aand i sit Hjerte og siden vender sig bort fra Lyset, og falder i Overtrædelse, og vender sig „som Hunden til sit Spy, og Soen, som var vasket, til den skidne Søle" — ingen Mand eller Kvinde, som vil nedlade sig til en saadan Tilstand, vil nogensinde kunne opnaa den samme Ophøjelse og Herlighed, som de kunde have opnaaet, hvis de vare forblevne trofaste. Den, som annammer Sandheden og faar Vidnesbyrdet, som erholder Kundskab og er renset formedelst Lammets Blod, og som derefter vender sig bort fra disse Goder og atter søler sig i Verdens Daarligheder, har bortødslet de Talenter, Gud havde givet ham, og har tabt megen af sin Tid. Han maa omvende sig og erholde Tilgivelse, thi saa ofte som nogen vil omvende sig med en sand Omvendelse, vil han erholde Tilgivelse. Herren sagde til sine Disciple, at de skulde

tilgive dem, der havde forsyndet sig imod dem. Han sagde ogsaa til Peter, at han skulde tilgive sin Broder ikke alene syv Gange, men halvfjerdsindstyve Gange syv Gange, eller med andre Ord saa ofte som han omvendte sig. Dette var Tale, der vedkommer dig og mig, eller min Broder og mig, dig og dine Brødre og Søstre, og alle som forsynde sig imod dig. Har han gjort dig Uret, og har han gaaet til dig og bekendt sin Skyld, omvendt sig og bedet dig om Tilgivelse? Da skal du tilgive ham. „Jeg," siger Herren, „vil tilgive hvem jeg vil, men af eder fordres det at tilgive alle." I Pagtens Bog siger han ogsaa: „Hvo, som ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staar fordømt for Herren; thi paa ham hviler der en større Synd." (Fortsættes.)

Efteraarskonferencen i Kristiania,

holdt i de S. D. Helliges Forsamlingslokale, Østerhaugsgade 27.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 8. September Kl. $8^{1}/_{2}$. Der var 33 Missionærer fra Zion til Stede hvoriblandt Missionspræsident J. M. Christensen fra København. Ældste Søren Rasmussen præsiderede, og han bød de forsamlede alle velkommen. Han var glad ved at se saa mange af sine Søskende samlede, og haabede at en rig Fylde af Guds Velsignelser maatte ledsage Mødernes Forhandlinger. Derefter kaldtes de forskellige Grenes Forstandere frem for at indgive deres Rapporter mundtlig som følger: Heber A. Knudsen fra Skien Gren; O. E. Jørgensen fra Eidsvolds Gren; A. M. Nielsen fra Fredriksstads Gren; E. C. Eckmann fra Larvik Gren; A. J. Sørensen fra Drammens Gren; James P. Christensen fra Tønsberg Gren; James Andersen fra Arendal Gren; Hans Knudsen fra Moss Gren; Richard Petersen fra Fredrikshalds Gren; Jens Carlsen fra Røken Gren; L. K. Larsen fra Kristiania Gren.

Præs. S. Rasmussen gav derpaa den samlede Rapport om hele Konferencen, og udtalte sin Tilfredshed over det Arbejde, der var bleven udført i Grenene, af hvilke han havde besøgt otte. Præs. J. M. Christensen sagde, at Rapporterne viste denne Gang et større Arbejde udført af Missionærerne end i Fjor. Han tilskyndede Ældsterne til al mulig Flid og Iver i at udsprede Sandhedens Lys og Kundskab. Sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen holdtes en Søndags Skole Konference Kl. 10. Præs. S. Rasmussen var glad ved igen at samles med Børnene i denne Anledning. Rapporter hørtes fra Søndagsskolerne som følger: fra Kristiania af A. O. Ingjer, fra Vaalerengen af Otto Brun, fra Drammen af A. J. Sørensen, fra Fredrikstad af A. M. Nielsen, fra Fredrikshald af Richard Petersen, fra Larvik af E. C. Eckmann, fra Røken af Jens

Carlsen. Præs. S. Rasmussen gav den samlede Rapport, der viste Funktionærernes Antal at være 74 og Elevernes 395, af hvilke 85 ikke tilhørte Kirken. Der var holdt 103 Møder siden forrige Rapport. Et godt Program blev vel udført af Kristiania-Søndagsskolen, hvorefter Præs. J. M. Christensen talte opmuntrende til Skolen og takkede Funktionærerne for deres gode Arbejde i dens Interesser.

Kl. 3 Eftermiddag fortsattes Kirkens Konference, begyndende med Sang og Bøn. Ældsterne P. E. Andersen, Hans Knudsen og L. K. Larsen bar deres Vidnesbyrd om Herrens Sidste-Dages store Værk, hver af dem overbevist om dets Guddommelighed. Præs. J. M. Christensen, der i 43 Aar har staaet som Medlem af Kirken, henførte til nogen af sin Erfaring, da han først undersøgte Evangeliet; og han raadede enhver, som ikke kende Læren, til at undersøge den, thi den er ikke et Menneskes Værk, men af Gud. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Kl. 7 Aften fortsattes Konferencen. Efter Sang og Bøn forklarede Ældste A. J. Sørensen Evangeliets første Principper i en interessant Tale. Ældste James Ericksen omtalte dernæst de S. D. Helliges Lære, og hvorledes de baade blive misforstaaet og falskeligen fremstillet af deres Modstandere. Det vigtige Spørgsmaal er nu som paa Kristi Tid: hvad skulle vi gøre for at opnaa Frelse og Salighed, hvortil han paaviste Herrens Befalinger.

Præs. J. M. Christensen talede dernæst til Forsamlingen: Aarsagen til, at Verden hader os, er, at vi ikke ere af Verden, men ere komne ud af den. Han paaviste, at Autoritet fra Gud var nødvendig for at kunne udføre hans hellige Ordinanser. Kirken er grundlagt paa Profeters og Apostlers Grundvold, og Kristus selv er Hovedhjørnestenen. Autoritet er givet Herrens Tjenere i vor Tid ved himmelske Sendebud, og Guds Hellige ere i Besiddelse af de Velsignelser, der blev lovet de troende i fordums Dage. Guds Evangelium er skikket til at forbedre Menneskene og berede dem for Frelse og evigt Liv.

Præs. S. Rasmussen sagde, han troede der var mange oprigtige Mennesker ledede bort fra det sande Evangelium i denne Verden, som vilde faa Lejlighed til at annamme det i Aandeverdenen; han var sin Moder takskyldig, fordi hun havde lært ham at bede i sin Barndom, og at hans Bønner vilde besvares af Gud. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag Kl. 9½ holdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne gaves Lejlighed til at udtale deres Følelser og Værkets Fremgang i deres forskellige Virkekrese. Den samlede Rapport viste, at der i de sidste fire Maaneder var udspredt 23090 Skrifter, 5251 Bøger, 22805 Huse besøgte, holdt 6543 evangeliske Samtaler og 218 Forsamlinger; der var døbt 34, og 9 Børn velsignet. Præs. J. M.

Christensen udtalte sig tilfreds med Arbejdet, som var bleven udført og gav Missionærerne Instrukser og gode Raad.

Kl. $8^1/_2$ Aften holdtes Konferencens næste Møde, hvor Nadveren blev uddelt. Ældste E. C. Eckmann forklarede Sakramentets Betydning og Hensigt, samt hvorledes de Hellige skulde være beredte og værdige til at deltage deri.

Ældsterne beskikkedes til deres Arbejde i Grenene som følger: i Kristiania Konference og Gren Søren Rasmussen, Præsident; P. E. Andersen, Sekretær; Medarbejdere i Grenen, L. K. Larsen, James Ericksen, A. J. Sørensen, Hyrum Christensen og Willard R. Smith; Addr. Østerhaugsgage 27. I Drammens Gren, Nicoli Anderson, Charles J. Olsen, Richard Andersen, Joseph E. Mikkelsen; Addr. Thornegade 13 I Røken Gren, Jens Carlsen og Peter M. Andersen; Addr. Røken. I Tønsberg Gren, James P. Christensen og Nicoli C. Miller; Addr. Graabrødregade 20. I Larvik Gren, E. C. Eckmann og D. N. Sørensen; Addr. Dronningensgade 14. I Skiens Gren, Heber A. Knudsen og C. L. Edmon; Addr. Eilertsundgade 513. I Fredrikstad Gren, A. M. Nielsen, Hosea Berg og Julia Berg; Addr. Apenesgade 15. I Fredrikshald Gren, Richard Petersen og Hans G. Johnsen; Addr. Strandsgaard. I Moss Gren, Hans Knudsen og Lorenzo Eggerts; Addr. Vorftsgade 16. I Eidsvold Gren, Joseph Petersen og Elmer H. Jørgensen; Addr. Grønnegade 106. I Arendal Gren, James Andersen og James R. Olsen; Addr. Kolbjørnsvig 152. Præs. J. M. Christensen opmuntrede Missionærerne til fortsat Flid og Iver i Arbejdet, og til at staa hverandre bi, thi vi kunne ikke vente nogen Assistanse udenfra. Han formanede til Opfyldelse af enhver Pligt. Kirkens almindelige og lokale Autoriteter og Organisation vedtoges ved Afstemning, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften holdt den kvindelige Hjælpeforening sit Konferencemøde, hvor Rapporter gaves om Arbejdet og Forfatningen i denne Organisation. Af den samlede Rapport fremgik, at der var 36 Funktionærer, 286 Medlemmer; holdt 187 Møder. Foreningens Funktionærer vedtoges ved Afstemning og Præs. Rasmussen og Præs. J. M. Christensen gjorde Bemærkninger, før Mødet sluttedes.

Onsdag Aften havdes en selskabelig Sammenkomst af Missionærerne og de Hellige og Venner. Chocolade med det sædvanlige Tilbehør var et af de bedste Numre paa Aftenens Program, og alle havde en god Fornøjelse ved denne Lejlighed.

Sangkoret gjorde meget til hele Konferencens Sukces og er meget yndet i Kristiania. P. E. Andersen, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Mandag den 1. Oktober 1906

Minde om Præsident Brigham Young.

Den 29. August 1877 endte den verdensberømte Leder, Præsident Brigham Young sin jordiske Løbebane. Han var af mange Tusinder agtet og elsket som en Guds Profet i de sidste Dage, kaldet til at fortsætte det store Værk, der blev paabegyndt af Profeten Joseph Smith, og af mange andre agtes han som en af det 19. Aarhundredes mest fremragende Mænd. Han var en mærkværdig Mand set fra hvilken som helst Side, og som saadan staar hans Navn indskreven i hans egen Tids Historie. Paa ham faldt den samme Aand og Kraft, der besjælede hans Forgænger som Præsident over Jesu Kristi Kirke paa Jorden i de sidste Dage, og han levede og arbejdede for at fuldbyrde denne Sandheds-Aabenbarers Plan og Hensigt, der af en rasende Pøbel blev dræbt som en Martyr i et „kristent" Land.

Brigham Young var netop den rette Mand til at træde ind i denne ansvarsfulde Stilling i den Time, da dyb Sorg havde rammet de Helliges Samfund over deres myrdede Profet og Patriark. Som Præsident over Apostlernes Kvorum, paa hvem nu Myndigheden hvilede til at lede Kirken, naar Præsidentskabet var opløst, tiltraadte han Ledelsen, og straks viste sig at besidde den Intelligens og Kraft, der under Omstændighederne var mest fornøden. Af Følgerigtighed formedelst Præstedømmets Orden, saavel som Medlemmernes Afstemning, Tro og Tillid, stod han nu som Kirkens Hoved i sin Kaldelses fulde Aand og Kraft; førte de uddrevne Hellige paa deres Vandring mod Vesten under guddommelig Inspiration; ordnede og holdt sammen alle denne store Organisations Kvorummer og Institutioner, der er bleven et Vidunder for Verden. Han samlede de adspredte, husvilde Flygtninge tilsammen, og bragte dem i Orden; holdt Missionerne vedlige; gav Raad til alle, som behøvede det; han svarede endog en Opfordring af Regeringen paa fem hundrede unge kraftige Mænd til at gaa med i Krig mod Meksiko; han organiserede et Selskab af Pionerer til at bane sig Vej over de mod Vesten udstrakte Sletter til Klippebjærgenes Dale, der skulde blive hans Folks fremtidige Hjem. Han gik i Spidsen for dem paa ubetraadte Stier over Sletter og Sandørkener, Floder og høje Bjærge, trængende sig frem til han skuede den store Salt-Sø for sig; „her", sagde han, „er Stedet, hvor vi ville bygge os Boliger" — Stedet, som han havde set i et Syn, førend de forlod Missouriflodens Bred.

Her lagde denne inspirede Leder sine Planer for Bygning af en stor og smuk Stad, og Udvikling af et mægtigt Samfund, der skulde være en Støtte til vor Nation; et Mekka for de adspredte Hellige; et Hjem for frihedselskende Borgere; Stedet for Guds Tempel, som gamle Profeter havde set i Syner at være helliget til et Arbejde for Frelse for Levende og Døde. Efter at have sat Arbejdet i Gang og ordnet alt for dets Fremadskriden, vendte han ad samme Vej tilbage til Iowa, og førte et andet og meget større Selskab op til Bjærgenes Dale. Fuld af Kraft, Fasthed og Iver, saavel som med Visdom, Troskab og Kærlighed for sit Folk, arbejdede han uafladeligt for sit Folks bedste Interesser. Som Kirkens Præsident og som Utahs Guvernør, til hvilket Embede han blev udnævnt af de Forenede Staters Præsident, fremviste han de Egenskaber, aandelige, intellektuelle og praktiske, der vandt ham den Berømmelse, der ledsager hans Navn overalt i Amerika og i alle Verdens Dele.

Ifølge hans Raad opførtes og anlagdes Stæder; nye Egne bosattes; Ørkenen opdyrkedes; Vandstrømmene gjordes brugbare paa den solbagte Hedemark; Kornmarker, Frugt- og Blomsterhaver traadte i dens Sted; Missionsmarker stiftedes i fremmede Lande; Musik, Skuespil og Kunst af alle Slags understøttedes. Skoleundervisning blev tilskyndet og understøttet. Den trætte Emigrant og Guldsøgere paa deres Rejse til Kalifornien, fandt et godt Hvilested her, hvor de kunde fornye deres egne og Trækdyrs Kræfter for Rejsens Fortsættelse; Indianerne fik Proviant, naar de vare fredelige, og Straf, naar de vare røverske. Der blev Frugtbarhed i Dalene, og der aabnedes Udveje for Bosættelse i andre Egne, der laa øde og før ansaas som ubeboelige. Tusinder af fattige Arbejdere fra de gamle Lande bragtes hertil, hvor de snart arbejdede sig frem til Ejendomme, Velstand og Frihed.

Brigham Young forsvarede uforsagt sit Folk mod deres Æreskændere, der kom iblandt dem for at herske over dem som Regeringens Embedsmænd; og han anklagede dem, som de fortjente. Men han lærte sit Folk Lydighed mod Landets Love, og Hengivenhed til Nationens Flag og Ære. Han var af en meget fast Karakter og stod ubøjelig mod Uret efter hans eget Skønne. Han kunde befale, naar det var nødvendigt, dog var han medlidende og øm mod de svage og Overtrædere, der viste Tegn paa Anger og Omvendelse til det bedre. Han havde den fuldeste Tillid af dem, som var bekendt med ham, og de onde og fordærvede, de som forføre Ungdommen, skalkagtige Politikere og fejge Hyklere frygtede ham.

Tillidsfuld til hans Dømmekraft gik den samlede Krigsstyrke af hans Folk en tifold overlegen og veludrustet Krigshær imøde. Hans Ord var dem som en hellig Lov. De kom tilbage uskadte og sejersfulde. Paa hans Ord flyttede tusinde Familier syd mange Mile, og gjorde deres

Ejendomme rede til at sætte i Brand, hellere end lade dem falde i en fjendtlig Hærs Hænder. Senere faldt Hærens Ejendomme og Gods i hans Folks Hænder, der havde stor Trang derfor; dog skete dette ved Auktionssalg før Hærens Afskedigelse.

Hans offentlige Taler vare guddommelig filosofiske og fulde af praktisk gode Raad. Naar han skændte paa Bagvaskere og Hyklere, var han streng i sine Udtryk, men naar han fremstillede Evangeliets Skønhed, løftedes han højt i Aand og Udtryksevne, og var Mester over sine Tilhørere. Fra Nord til Syd i Bjærgenes Dale blev han paa sine Rejser modtaget med Jubel, og hans Ord agtedes som af een, der talede i Herrens Navn. Lykke fulgte den, som gav Agt paa hans Ord, men Skuffelse, Anger og Ubehagelighed dem, som foragtede dem.

Han grundlagde Skolebygninger, Universiteter, Kirker og Templer, Fabrikker og Møller, Handelshuse, Selskabs- og Uddannelsesforeninger. Han var tilgængelig for den fattigste, og havde et trøstende Ord for den svage og Opmuntring for den modløse. Hans klare Omdømme opfattede saavel de store Ting som de allersimpleste, der tiltrak sig hans Opmærksomhed. Han forstod meget let og kunde straks give Svar; han var urokkelig i sine Foretagender og fast i Udførelsen. Mindesmærker om hans Storhed ses allevegne i Staten, og Monumentet i den øverste Ende af Hovedgaden i Salt Lake City er kun eet Mærke paa et Folks Stemning, som paaskønner med Taknemmelighed hans høje Værd og holde ham i kær Erindring. Nu, da han er død, høres endog hans Livs Fjender at berømme hans Storhed og sætte Pris paa hans Værker.

Denne korte Beskrivelse om Utah-Statens store Grundlægger og Bygmester berører kun nogle faa Punkter i denne Pioneers mærkværdige Løbebane, og gør ikke Krav paa at have givet ham den Pris, han med Rette tilkommer. Skriveren af denne Artikel (som ogsaa Oversætteren) kendte og elskede ham i hans Levedage og sørgede over hans Død. Vi tro paa hans Mission som en Guds Profet og er sikker paa, at han er gaaet hen til de Stores Forsamlingssted hinsides Sløret, hvor de fortsætte deres Virksomhed for at fremme Guds Hensigter og gøre andre godt. En herlig Krone vil der pryde hans Hoved, medens han faar en Plads i de forreste Rækker af Guds Sønner, som have været trofaste i alle Ting. Æret være hans Minde blandt Guds Hellige!

(Deseret News Sept. 3.)

Flyttet. Ældste O. Ernest Jørgensen fra Kristiania til Aarhus Konf., og Ældste Nephi H. Nielsen fra Bergen til Kristiania.

Afløst. Ældste Emil Christoffersen fra Kristiania, som rejser til Elsinore, Utah.

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 288.)

Ikonion laa i en Oase ved Foden af Taurus Bjærgene. Da Paulus saa de snebedækte Bjærgtoppe, maa han have tænkt paa Hermons Bjærg og Damaskus, den skønne Stad i Ørken, hvor han havde begyndt sit Kristenarbejde. Ikonion var engang en prægtig Stad, men nu er der kun Brudstykker af Plader, Søjler og Piedestaler til at genkalde dens tidligere Herlighed. Ligesom i Antiochia søgte Paulus nu et Opholdssted, arbejdede ved sit Haandværk, gik i Synagogen paa Sabbaten, og talede naar han blev givet Lejlighed. Han talte med Folk i private Huse og hjalp mange til at kende Gud. Men ligesom i Antiochia blev han og her forfulgt af Jøderne, der tænkte paa at stene ham og Barnabas; derfor maatte de igen flygte. Indtil denne Tid havde de været i Hovedstæder og andre store Byer, hvor der var megen Pragt og Lærdom, mest ved Søkysten og de større Floder. Men da de forlod Ikonion, rejste de ad mindre berejste Veje og besøgte mindre Stæder og Byer i Ørkenen.

18. Kapitel.

40 engelske Mil fra Ikonion naaede Paulus og Barnabas den lille By Lystra i Lykaonien. Bestemt hvor den laa vides ikke, men Stedet, hvor man tror den laa, kaldes nu Sorte Bjærg, og er bekendt som et farligt Sted paa Grund af de mange forvovne Røvere, der opholde sig her. Lystra var en hedensk Stad, og der synes ikke at have været nogen Synagoge i den og kun faa Jøder. Folket kendte i Almindelighed intet til den Gud, Jøderne tilbad. Da Apostlerne kom i Nærheden af Byen, saa de et stort Tempel; foran det stod en stor Statue af Jupiter, den øverste af de hedenske Guder. De uvidende Tilbedere troede, at han bevogtede dem fra Fare, og de bragte Dyr til Templet for der at slagtes og ofres af Præsterne.

Eftersom der ingen Synagoge var, holdt Apostlerne deres Gudstjeneste under aaben Himmel, paa Gaderne og Torvene og under Træernes Skygge. Der forkyndtes Evangeliet til en fremmed Forsamling af ulærde og primitive Landsbyfolk. Det var de samme glædelige Tidender, som de forkyndte til de vise og uddannede Mænd i de større Stæder. Paulus og Barnabas syntes dem meget forunderlige paa Grund af de fremmede Ting, de talte om, og jo længere Apostlene havde været iblandt dem, des mere interesseret og videbegærligt blev Folket. Paulus havde udmærkede Talegaver, og de havde god Grund til at sige om ham, hvad nogle havde sagt om Jesus: „Aldrig haver nogen talet som denne."

De begyndte endog at tro, at Apostlene vare Guder som dem, de tilbad. Dertil skete ogsaa et Mirakkel, der gjorde denne Tro endnu

stærkere hos dem. Iblandt den omkring Paulus samlede Gruppe af Mennesker var der en hjælpeløs Mand, „som maatte sidde, for han havde ingen Magt i Fødderne, men var fra Moders Liv af lam og havde ældrig gaaet.“ Denne er en sørgelig Beskrivelse. Som Barn havde han aldrig formaaet at tage de første vaklende Skridt, langt mindre naaet at blive den livsfulde Dreng, der kunde løbe omkring med Legekammerater. Opvokset til Manddomsalder havde han altid maattet ligge paa Jorden. Han vendte sit Ansigt mod Apostlen og betragtede ham med Beundring, troede Kristi Evangelium og havde endog Tro til at kunne helbredes. Paulus forstod dette, medens han stod og saa paa den stakkels Mand fuld af Medlidenhed for ham, dog glad ved Tanken om, hvad Jesus kunde gøre for ham. Han taler til Krøblingen og med høj Røst siger til ham: „Staa ret op paa dine Fødder.“ Straks sprang den lamme op og gik, fyldt med en Glæde, han aldrig tilforn havde følt. Han var nu bleven helbredet af Frelseren, hvem Paulus havde forkyndt, og som engang havde sagt til en Lam: „Staa op og gak.“ Maaske Paulus brugte Petri Ord til den Halte, som de dagligen satte ved Templets Dør for at tigge, nemlig: „I Jesu Kristi Nazaræi Navn, staa op og gak!“ Med hvilken Fryd og Glæde maa ikke denne Krøbling i Lystra have taget sit første Skridt, efter at have fundet, at han kunde staa paa sine Fødder; men hvor meget større var ikke hans Glæde over at have lært ham at kende, som havde helbredet ham!

Men Mængden, som saa det Mirakkel, der var sket, blev forbavset og fyldt med hellig Ærefrygt. De vare altid rede til at tro forunderlige Fortællinger, især om de Guder, de tilbad. Idet de antog Paulus og Barnabas som saadanne, raabte de: „Guderne have taget menneskelig Skikkelse, og ere komne ned til os.“ De troede nemlig, at dette undertiden skete. De gav Apostlene nye Navne efter hedenske Guder. Barnabas beskrives som en høj Mand af smuk Figur med et blidt og elskværdigt Ansigt. Det var et saadant Væsen, Lystrierne tænkte sig deres højeste Gud at være, hvis Tempel stod i Nærheden af Stedet, hvor de vare forsamlede. Derfor kaldte de Barnabas „Jupiter“. Merkurius tænktes at være den mindste af Legemsbygning, og den som hjalp Mænd til at udtrykke deres Tanker i smukke Ord, som altid interesserede og opmuntrede deres Tilhørere; ham kaldte de Veltalenhedsguden. Efterdi Paulus var mindre af Vækst end Barnabas og var den bedste Taler, kaldte de ham Merkurius,

Rygtet om det skete Mirakkel spredte sig, og hele Staden var sat i Bevægelse. Jupiters Præster opfordredes til at gøre Æresbevisninger for deres tænkte Guder. Offer bedækte med Kranse bragtes frem for at ofres til dem. En Procession blev dannet for at ledsage de tænkte „himmelske Fremmede“ fra deres Bolig hen til Templet. Apostlene vidste ikke noget om denne Afgudsdyrkelse, som Folket havde i Sinde. Men

ſaa ſnart de forſtod det, bleve de ſaare bedrøvede over Folkets Uvidenhed og Overtro. De bleve meget forfærdede over Tanken om at blive tillagt den Ære, der alene tilkommer Gud. De ſønderrev deres Klæder ſom Tegn paa deres Bedrøvelſe over ſaadant Afguderi. De ſprang hen til Døren og forbød Adgang, ſigende: „I Mænd, hvi gøre I dette? Vi ere ogſaa Menneſker, lige Vilkaar undergivne med eder, og forkynde eder, at I ſkulle vende om fra disſe forfængelige Guder til den levende Gud, ſom haver ſkabt Himmelen og Jorden, og Havet, og alle Ting, ſom ere i dem."

Disſe ſande Ord gjorde en Forandring paa Hedningenes overtroiſke Tænkemaade; dog medens de fleſte vendte ſig bort fra Apoſtlene, vendte de ſig ikke til den levende og ſande Gud. Okſerne lod de drive bort, ikke at ofres. Hæderkrandſene falmede og visnede bort, ſaavel ſom den Æresbevisning de ſigtede til. I deres Uvidenhed ſpurgte Folket: „Derſom disſe fremmede Gæſter ikke ere Guder, hvem eller hvad ere de da?" Det var let for Phariſæerne og de Skriftkloge at faa Folket til at tro, at Paulus og Barnabas fortjente hellere at foragtes og ſtraffes, end at æres og tilbedes. Dette gjorde ogſaa nogle Jøder, der havde fulgt efter dem fra Ikonion og fra Antiochia for at vende Lyſtrierne imod dem. De fik disſe Hedninge til at tro, at Krøblingens Helbredelſe ikke var et Mirakkel, ſom Gud havde gjort, men var et magiſk Kunſtſtykke udført af Belzebul, Djævlenes Fyrſte. De overtalte den raa Pøbel i Lyſtra til at gøre et Forſøg paa at bringe Paulus af Dage — hvilket de havde haft til Henſigt i Ikonion, men ikke havde faaet udført. Han blev ikke kaſtet ud af Staden og ſtenet, ſom Stephen i Jeruſalem, men denne Pøbel „ſtenede Paulus og ſlæbte ham ud af Staden; og de mente, at han var død." Hvor friſk i ſin Erindring genkaldte han ikke den Scene, da han tog Vare paa deres Klæder, ſom ſtenede Stephen! Han glemte aldrig den Behandling, han fik i Lyſtra. Mange Aar derefter ſkrev han i ſin Beretning derom: „engang blev jeg ſtenet." Dette maa have ſket i Nærheden af Jupiters Tempel.

Kriſtne Diſciple, hans trofaſte Venner fulgte ham udenfor Murene og ſtode omkring hans mishandlede Legeme. Stakkels Barnabas maa have gruet over Tanken om dets Begravelſe i en fremmed Stad, og om den ſørgelige Tidende han maatte bringe til dem i Antiochia og Jeruſalem, at Paulus var død. Men han var ikke død. Han var ſlaaet bevidſtløs af Steningen, og beſvimede. Medens de ſtode og ſaa paa ham med ſtor Bedrøvelſe, rejſte han ſig ſom af Døden, og ſvag og ſmertefuld blev ført ind i Staden.

19. Kapitel.

I den Gruppe, der ſtod grædende omkring Pauli tilſyneladende livløſe Legeme, var muligvis en Kvinde ved Navn Lois, og hendes Datter

Eunike med sin unge Søn Timotheus, som var femten Aar gammel. Som han stod og saa paa Pauli blege og blodige Ansigt, som tilsyneladende var hensovet i en rolig Død, følte han maaske ligesom Paulus gjorde, da han saa paa Stephens døde Form efter Steningen. Hver af dem havde set, hvorledes en sand Troende kan dø og lide for deres Samvittigheds Sag. Hvor det dog maa have glædet Timotheus at se Paulus aande igen, aabne sine Øjne og bevæge Hænderne, forsøge paa at rejse sig op, og begynde at erindre noget af det skete. Vi kunne ogsaa tænke os Timotheus tage ham ved Armen, og hjælpe ham op og lede ham til sit Hjem, hvor han med sin Moder og Bedstemoder kunde pleje Paulus, til han kunde komme sig igen. Maaske Timotheus vilde underholde ham med at læse for ham af Skrifterne, i Særdeleshed de af Davids Salmer, som vare skrevne under hans Prøvelser.

Vi have tænkt os Paulus tillige med Barnabas som Gæster i Maries Hus i Jerusalem, hvis Søn, Johannes Markus, blev hans Kammerat i Missionsfelten. Vi kunne ligeledes tænke os Paulus som Eunikes Gæst, hvis Søn, Timotheus i Fremtiden skulde blive endog af mere Værd til ham og Kirken end Johannes eller Barnabas. Han skulde blive hans Kammerat paa Vandringer, en tro Budbærer, en tjenende Engel til Menigheder, som Paulus senere organiserede, en Trøster i Fængselet og andre Steder i tre og tyve Aar. Med en Faders Kærlighed kaldte Paulus ham sin Søn, Timotheus. Vi tænke os, at Timotheus, hans Moder og Bedstemoder bleve Kristne, kort efter Paulus blev stenet, og blev ham saaledes en stor Glæde under sine Lidelser.

Medens han endnu led af sine Saar, flygtede Paulus fra Lystra i Lykaonien til Derbe, hvor han fik Lejlighed til at hvile en kort Tid, glad og lykkelig i sit Arbejde, og uden nogen videre Modstand. Der fandt han sig en fortrolig Ven for mange Aar; hans Navn var Gajus. Nu begyndte Paulus sin Tilbagerejse til Antiochia i Syrien; men han kunde ikke forlade den Egn, hvor Kristne vare som Faar iblandt Ulve, uden først at besøge hver Flok, og give dem sin Trøst og Opmuntring. Han gjorde dette uforfærdet, skønt hans Liv stod altid i Fare for hans Fjender, hvis Bestræbelser paa at faa ham myrdet, hidtil ikke havde lykkedes. Uden Tvivl holdt hans Venner hans Opholdssteder hemmelig, og hjalp ham, som bedst de kunde, ligesom hans Disciple havde hjulpet ham til at slippe bort fra Damassus. Som han drog fra Sted til andet, hviskede hans Venner i hverandres Øre det glade Budskab: „Paulus er hos os.“ Paa hvert Sted holdtes der højtidelige Forsamlinger og Bøn af de Hellige, og Ældster ordineredes, der skulde være Forstandere over disse smaa Menigheder, naar Apostlen var rejst bort. Han rejste fra Derby, tyve Mil hen til Lystra, og derfra 40 Mil til Ikonion; dernæst 60 Mil til Antiochia i Pisidien.

Han begav sig nu paa Rejsen tilbage over de stejle, farlige og ste-

nede Taurusbjærge, hvor vi fulgte ham paa sin Udvandringsrejse, og han kommer atter tilbage til Perge i Pamfylien. Der opholder han sig en Tid og prædiker, medens han muligvis venter paa Lejlighed til at sejle fra Attaleja tilbage til Seleukien i Syrien, hvorfra han i Begyndelsen sejlede over til Cypern. Atter skuer han det høje Forbjærg, Mount Casius; han sejler op ad den smukke Flod Orontes, hvis skovbeklædte Bredder er en behagelig Modsætning til Lykaoniens golde Sletter, og synes at byde Vandringsmanden velkommen til Syriens Antiochia. Han gaar ind i Staden og hen til Signongaden, hvor han møder sine kristne Venner, der nu glade hilse ham og byde ham hjertelig velkommen. Dybt bevæget af Glæde fortæller han dem om sin Rejse, sine Lidelser og Opnaaelser. Om sine Lidelser har han dog mindre at sige, end om deres Omvendelse til den levende Gud, som før tilbad hedenske Afguder, saasom Diana og Jupiter. Som han vedbliver med sin Fortælling, glæde disse Disciple sig storligen over hans Held og Lykke med at bringe mange til Omvendelse og Tro paa Gud.

(Fortsættes)

Den 24. Juli 1847 i Utah.

En liden Flok, af Vandring træt, sig hvile
Bag Bjærget hist i Ørkens stille Dal
Med Sletter graa og øde — tusind Mile
Fra plyndred' Hjem og elskte Vennetal.
Forskudt af Verden — uforskyldt bortdreven
Fra kristent Land, ved kristne Hænders Magt;
Den Vandrings Møje neppe er beskreven,
Som denne lille Flok blev underlagt.

En „Moses", kæk og modig, hid dem førte
Fra Trængsel ud — med Vogne, Stud og Hest.
Af Herren inspireret, man ham hørte
At raabe: „Kom, følg med, følg med mod Vest!
Et kroget Spor — i Eng og over Bakke,
Igennem Skov og Krat de Vejen brød,
Og ind i Dalen — hvor de Herren takke,
Som dog tilsidst dem førte udaf Nød.

Profeten standser, ser sig om, og siger:
„Her hvile vi, og ofre til vor Gud
Vort Hjærtes Tak, og fra hans Raad ej viger,

Som fried' os fra Sorg og Kummer ud.
Her hvile vi, og trygt vi bo og bygge,
Ja, pløje, saa og høste, alt i Fred,
Og her i Ørkens Dal og Bjærges Skygge
Opføre Herrens Hus — her er det Sted."

Den lille Flok nu fro til Arbejd' ile —
Den golde Mark opbrydes, saas med Flid,
Og snart med Grønt mod Himlen ses at smile,
Thi Bækkens Vand den væder i god Tid.
Men Lokusthorde nærme sig og true,
At helt fortære Markens Frugt og Brød —
Men Maagers Tusindtal — O, hvilket Skue! —
Befrier Markens Høst, — et Folk fra Nød.

Der høstes, tærskes, knuses, bages, steges,
Som om det var en Mindesfest fuldt ud;
Der bygges, laves, spilles, danses, leges,
Der synges Lovsang til den gode Gud.
Der sendes Bud tilbage — Vogne, Heste;
At bringe Venner hid ad samme Spor,
Og Herrens Haand nu styrer alt til Bedste
For dette Folk, som tillidsfuld ham tror.

Nu Dalen blomstrer hist bag Vestens Høje,
Og Herrens Folk i Hundred Tusind Tal
Sig fryde der, og glædes, ydmygt bøje
Sig for Guds Villie, som dem raade skal.
Se Herrens Templer — fire der sig taarne
Mod Sky, og staa som Folkets Helligdom;
Der ingen skal hans Hellighed forhaane,
Men Herrens Lys skal gaa al Jorden om.

(F. C.)

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).